

Најављена геј парада у Београду, 20 септембра, отворила је питање како се према њој односити. Већи део јавности осудио је одржавање овакве манифестације, али је, разумљиво, већински и против насиља које би се, евентуално, могло употребити како би се одржавање "Параде поноса" спречило. Истовремено, низ сајтова претрпан је објавама навијачких група и патриотских организација (са и без наводника) у којима се позива на спречавање ове манифестације „свим средствима“.

Овакав конфузан став јавности последица је, пре свега, погрешних потеза наше власти. Уместо да српске власти одбију захтев за одржавање геј параде, оне су не само допустиле овакву скаредну манифестацију, већ су најавиле и да ће поједини њени представници – укључивши и министра Чиплића – узети учешћа у тој "паради срамоте". Посебно се српска полиција јавља као неко ко ће да обезбеди "интегритет" геј парадера, и тиме, коначно, докаже своју "европску оријентацију".

Пошто је власт већ дала дозволу за овакву манифестацију, а полиција најавила да ће је обезбеђивати, природно је да људи који себе сматрају пристojним светом не желе насиље и неред и, углавном, се залажу за игнорисање ове срамотне представе. Као једна врста одговора на њу, чак се најављује и "Породична шетња" (за 12. септембар), која би требало да афирмише здраве, породичне, грађанске вредности. Тако би наспрам посувраћених вредности сексуалног егзибиционизма и геј и лезбо садомазохизма, мирно стали родитељи са децом и тиме јавно посведочили своју приврженост основним људским и друштвеним вредностима.

Овај племенити одговор на ову врсту провокације свакако да је за поштовање. Али, треба рећи да он, такође, није и једини легитимни одговор које грађанско друштво може да да. Наиме, основна садржина геј параде јесте сексуални егзибициониозам и сексуално изазивање и провоцирање. Јер, да је геј парада протест због дискриминације и угрожених права, онда би јавност већ била упозната са конкретним случајевима дискриминације и, са именом и презименом, би се тражила одговорност оних који ту дискриминацију врше. Међутим, ни један такав случај још није презентован српској јавности. Уосталом, таква парада је у Србију и дошла из земаља у којима је хомосексуализам саставни део владајуће идеологије и где су такве манифестације више провокативно испољавање супериорности над пораженим противником – традиционалним (хришћанским) друштвом, него израз некаквог протеста због стварне друштвене дискриминације.

Ако је геј парада егзибиционистичка провокација, и ако је још при томе таква провокација толерисана од стране власти, потпуно је природно да она мора изазвати одређене реакције, које можда могу бити и насилне. Замислите да са својом децом седите у парку и да пред вашу клупу стане егзибициониста, рашири мантил и вама и вашој деци покаже пенис. Замислите да ту, у близини, стоји полицајац који ништа не предузима, већ само мирно посматра шта се збива. Могуће је замислити две врсте родитељског одговора на овакво сексуално узнемиравање. Прва је да узмете децу за руку и побегнете из парка. Али, тиме бисте на симболички начин јавни простор препустили сексуалном умоболнику. Ваше повлачње значило би потискивање грађанске и породичне пристојности у сферу приватности и легитимизацију сексуалне опсцености као новог господара јавног простора, а тиме и целокупног друштва. Јер, онај ко влада јавним простором, на симболички, и не само симболички начин, влада и целокупним друштвом.

Зато би друга ваша могућа реакција била да устанете и одгурнете манијака. Тиме бисте свакако учинили изванредан акт насиља. Али, то насиље није нелегитимно јер је учињено у самоодбрани. Да је полицајац обавио своју дужност и отерао манијака, ваша реакција уопште не би била нужна, јер бисте ви и ваша деца били заштићени. Али у ситуацији у којој би полицајац још узео да брани манијака и његово "право" да јавно испољава своје "сексуално опредељење", ваше природно право да заштитите своју породицу и основне друштвене вредности постаје важније од пуке легалности једне проблематичне политичко-полицијске одлуке.

Баш о тој политичко-полицијској одлуци је овде реч, не о позиву на насиље. Јер, основна дужност државе је да заштити друштво и јавни поредак. Ако то држава не уради, она губи легитимитет, Хобсов друштвени уговор престаје да важи и ми се сви враћамо у природно стање. Зато се поставља питање – с којим правом власти у Србији дозвољавају манифестацију која сигурно води у насиље, тј. у враћање у природно стање? Јер, можда би већина Холанђана или Данаца, пред оним раширеним мантилом, покупила своју децу и побегла из парка. Али, за већину Срба јасно је као дан да то неће урадити. Штавише, већина Срба не само да би одгурнула манијака, она би му урадила нешто знатно горе.

Да ли је могуће да наша власт тога није свесна? Да ли је могуће да ова власт толико мало познаје сопствени народ? Или је по среди ипак нешто много горе – смишљено провоцирање сопствених грађана, како би се тај исти народ што више осећао пониженим и безвредним! Јер, униженим и морално скрханим људима најлакше је управљати.

Сексуални егзибиционизам као повратак у природно стање

Пише: Никола Малбашки

среда, 02 септембар 2009 17:15

Свеједно, глупост или зла намера, шта год да је у питању, остаје да су српске власти првенствено одговорне ако до насиља, тог 20. септембра у Београду, дође. А насиља ће сигурно бити ако се под хитно не повуче дозвола за одржавање геј параде. Ово је елементарни испит одговорности и озбиљности српских власти. Ако тај испит не положи, оне једноставно остају без сваког легитимитета. Да ли је могуће да оне то не схватају?